

עם ישראל את

מסיבת-קוקטייל רבת-משתתפים נערכה לפני כחודשים בביתו של שגריר ישראל לאו"ם, הפרופסור יהודה בלום. אל המסיבה נקלע המשורר חיים גורי, שחיה באותו זמן בניו-יורק. גורי אינו מכיר את בלום, והוא נלווה לאחד ממוזמני המסיבה.

כדי להיות נחמד עם מארחו, ואולי כדי להכיר טוב יותר את בלום, ניגש גורי אל השגריר וניסה לפתוח עימו בשיחת-חולין. על-פי עדי-השמיעה לשיחה, היא התנהלה בערך כך:

גורי: „אני מבין שיש לך הרבה עבודה עכשיו.“
בלום: „אל תדאג, עם-ישראל יתקיים לנצח.“

גורי: „זה לא בדיוק תשובה לשאלה שלי. מה הקשר בין העבודה הרבה או המועטה שלך ובין זה שעם-ישראל יתקיים לנצח?“

בלום: „אני אסביר לך מה הקשר. אני נלחם כאן, בחזית רחבה, נגד מדינות הרוצות להשמיד את ישראל ונגד מדינות אדישות לגורלה של מדינת-ישראל.“

בשלב זה קיבל המשורר מישראל הרצאה מהשגריר בניו-יורק, שלפיה אין כלל ביטחון שמדינת-ישראל אכן תמשיך להתקיים, אך לדעת בלום, אין זה משנה כלל אם המדינה תמשיך להתקיים או תחריב. מה שחשוב, לדעת בלום, הוא שעם-ישראל ימשיך להתקיים לנצח, וכי יהודים יהיו תמיד בכל מקום.

גורי, יחד עם כל מי שמעמ את השיחה, נדהמו. לידידים אמר אחר כך גורי: „לא האמנתי שלפני של מדינת-ישראל חשוב וגם יצהיר, שלדעתו מדינת-ישראל לא תמשיך להתקיים, וכי אין זה משנה לו כלל אם היא תתקיים או לא.“

בלום אמר גורי: „אחרי שמדינת-ישראל לא תתקיים, לא איכפת לי בכלל אם אתה תגור בברוקלין ואם תהיה לך או לא תהיה לך כיפה על הראש.“

שגריר ישראל לאו"ם, יהודה בלום, לא הכחיש בפני כתב העולם הזה את תוכן השיחה. דוברו, נחמן שי, אמר: „השיחה לא התנהלה בדיוק כך. זו היתה יותר שיחה פילוסופית. הדברים הוצאו מהקשרם.“

בשבע שבוע שערב, בעת הלוחית של אורי צבי גרינברג, התגלה לעיני העיתונאים והצלמים הרבים שסקרו את הלוחית כי האיש ש-נשבר לו הזין אינו אלא בנו של משורר התרות. חיים גרינברג פסע ביחד עם בני משפחתו מאחורי הארון וניסה להתחמק ככל האפשר מעיני הצלמים והעיתונאים. האיש שלא גילה את קשריו המישפחתיים, כדי שלא לבייש את אביו, ניסה

עקשה בכתבה שפירסמה בעמריב והורה ושאלה את האיש על הקשר המישפחתי שלו. הוא הוסיף ל-הכחיש את העניין בתוקף.

ריימונדה טאויל: „לחצתי ידו של לוינגר!“

היא נעשתה מאוד מאוד מתוחה, העמידה פנים, ואז אמרה: כן, ריימונדה טאויל מראאול. „אמרתי לה: „אנחנו אויבות!“ אמרה: „אני יודעת!“

אמרתי לה שאני רוצה לשאול אותה שאלה אחת: אם אתם חוזרת לבית הדסה, למה שאנחנו לא נחזור ליפו? אמרה לי: שמתם פצצות במחנה-יהודה, אתם הורגים נשים וילדים. אנחנו לא נוקטים בשיטות כאלה.

אמרתי לה שזה לא נכון. „את יודעת מה קורה בחברון, הפכתם את המקום לפצצת תביעה. בעצם ההתיישבות שלכם לקחתם זכויות על אחרים.“ היא אמרה לי: „אני מאמינה באלוהים וזה רצוננו. תקי ראי את התנ"ך ותראי שיש לנו זכות על ארץ-ישראל ובשביילי גם חברון זה ארץ-ישראל.“

אמרתי לה: ומה עם ה-פלסטינים? אמרה לי: אני לא אומרת להם לא לגור בארץ-ישראל. היא לא הבינה מה היא אומרת. היא אמרה שהיא מקבלת את זכותם לחזור לארץ-ישראל. יחד עם זאת הבהירה לי, שהיא לא רואה עצמה גרה תחת שיל-טון פלסטיני בחברון.

הסתכלנו האחת על השניה, ואני אמרתי לה: „את מאוד מרשימה וחכמה. אני מכבדת אותך. ניסיתי קשר אנושי ישר. אמרתי לה: „יום אחד יהיה שלום. למה לא לנהל משא-ומתן בדרכי שלום? בלי רובים. דת ואקדה לא הולכים יחד. את אשת דתיה. אנשים הורגים בחוץ, מפחידים. תראי מה קורה בבית-הספר שמול בית הדסה.“

והיא ענתה לי: „זה לא אנחנו. אמרתי לה שאני מכבדת אותה כאדם דתי, אני מכבדת את הדת היהודית. „השתמשי בכוחך למען השלום.“ אמרתי. „לא למען הנשק.“ והיא: „זה לא אנחנו, זה אנשי כהנא.“

היא חשקה לי. לא היתה אגרסיבית. כשעזבתי אמרתי לה, שאני מקווה שאלוהים יתן לה כוח לעבוד בדרכי שלום: „לכי לחברות חברון, דברי עם האנשים. אנחנו פה, רוצים לחיות בניכוס. אנשים פה מעריכים את התנ"ך, דברי איתם. אם תלכי בדרכי שלום ותגידו לאנשים שאתם רוצים דו-קיום בלי רובים, יקשיבו לך. יש לך כוח. אנא, עשי זאת.“

עד כאן סיפורה של ריימונדה טאויל.

בנים ברחובות. הייתי במבוכה. מצד אחד הילדים המשחקים, ומן הצד השני החיילים החמושים. באיזה צד אני עומדת? הסתכלתי מסביבי וראיתי תמונה של אלי הזאב תלויה על הקיר. והרבנית לוינגר, עיניה טובות, רציתי להאמין לה באותו הרגע. היא לא תאמה את מה שחשבתי עליה. היו לה פנים אחרים. היא זיברה על זכויות העם היהודי על בית הדסה, שהיה שייך ליהודים ב-1929. שאלתי אותה האם היא מסכימה שהפלסטינים יחזרו ליפו. היא אמרה לי: למה שלא תמשרו על עיסקת חבילה, למה שלא יקבלו כסף עבור בתיים? הפסקתי אותה ואמרתי לה: אתם לא לוקחים כסף. אתם באים להתיישב. לא רק בבית הדסה, גם בקריית ארבע.

עד לאותו רגע לא ידעה מי אני, ואז אמר לה איירה וואלך: אני רוצה להכיר לך את ריימונדה טאויל. היא רגע על מתח. הסתכלנו האחת על השניה. פניה השתנו.

במדינה

עיתונות

בנו של אצ"ג

מודעות הפירסומת של בנו של אורי צבי גרינברג זועזעו את שומרי המוסר, אך הבן הכחיש את קשריו המישפחתיים

כשהתפרסמה בגיליון מספר 2267

נשבר לי הזין

השכיל לוינגר נשבע שבוע שערב, בעת הלוחית של אורי צבי גרינברג, התגלה לעיני העיתונאים והצלמים הרבים שסקרו את הלוחית כי האיש ש-נשבר לו הזין אינו אלא בנו של משורר התרות. חיים גרינברג פסע ביחד עם בני משפחתו מאחורי הארון וניסה להתחמק ככל האפשר מעיני הצלמים והעיתונאים. האיש שלא גילה את קשריו המישפחתיים, כדי שלא לבייש את אביו, ניסה

עקשה בכתבה שפירסמה בעמריב והורה ושאלה את האיש על הקשר המישפחתי שלו. הוא הוסיף ל-הכחיש את העניין בתוקף.

קבראים לי חיים גרינברג, ויום אחד נישבר לי הזין. אני הייתי לי בשהררים ומאמץ נה לי לאכול משהו. מה שובב בשיעור סטייה. המבורג, פלמג. שבתי משהו טוב. בשיעור סטייה. או נהגתי לי משהו טוב. בשיעור רוצה את. נע כל הזמן משהו לי קבר את 100 גים. עיניה המכסות מבלתי לי אני שאלה את המלצר ההודי וזמר לי. שאלה טוב בלי. שלא תראה את החיידים.

חיים גרינברג הסתכל לי בעיניים וזמר, אני אורי צבי לא

מודעת-הפירסומת למימעה של חיים גרינברג לא גילה את קשריו המישפחתיים

חיים גרינברג בהלוויית אביו לא להצטלם

למנוע את הגילוי גם אחרי מותו של האב.

אשתו, העובדת בחברת-הפיר סום טל ארזון סיפרה לחברה לי עבודה כי בעלה עשה ככל יכולתו כדי שהצלמים לא יהיו אותו עם בעל המודעה הסנציונית.